

N:o 73.

Ank. till Riksd. kansli den 15 maj 1908, kl. 4 e. m.

*Utlåtande, i anledning af väckt motion om ändring af 15 kap.
22 och 24 §§ strafflagen.*

Uti en inom Andra Kammaren väckt, till lagutskottet hänvisad motion, n:o 154, hafva herrar *Viktor Larsson, Herm. Lindqvist, Ernst Blomberg, L. J. Carlsson, Charles Lindley, E. C. Kropp, A. J. Christierson, A. Edv. Lindberg, F. W. Thorsson, Bernh. Eriksson, Värner Rydén, E. H. Leksell, Aug. Nilsson, Hjalmar Branting, K. Tengdahl, A. C. Lindblad* och *Nils Persson* anfört följande :

»År 1904 frambars af den socialdemokratiska gruppen genom herr Hj. Branting en motion med hemställan om, att Riksdagen måtte för sin del besluta, att 22 och 24 §§ i 15 kap. strafflagen skola åter erhålla samma lydelse, som de hade före sanktionerandet af den nya lydelsen den 10 juli 1899.

Ur denna motion tillåta vi oss att anföra följande:

'Vid 1899 års riksdag frambars af hr P. Pehrsson i Åkarp en motion om sådan ändring i §§ 22 och 24 i strafflagens kap. 15, att redan
till Riksd. Prot. 1908. 7 Saml. 68 Häft. (N:o 73.)

försöket att med våld eller hot tvinga någon skulle beläggas med samma straff som det fullbordade brottet, n. b. endast i det särskilda fall, att försöket gått ut på att tvinga någon till deltagande i arbetsinställelse eller att hindra någon att återgå till arbete eller att öfvertaga erbjudet arbete. Tillika skulle sådant försök läggas under *allmänt åtal*.

Det dåvarande lagutskottet fann visserligen, att »man redan nu ingalunda saknar möjlighet att få den, hvilken genom dylika medel sökt utöfva tvång mot annan, befordrad till ganska allvarsamt ansvar'. Men utskottet fann sådant våld eller hot vara af så 'särskildt brottslig och för samhällets lugna ekonomiska utveckling vådlig' karaktär, att man gärna gick med om den föreslagna skärpningen. Visserligen vore sådant 'likställande af försöket med det fullbordade brottet af vår lagstiftning i regel icke erkänt', men staten hade 'ett bjudande intresse af att ingripa strängt straffande, uteslutande med hänsyn till farligheten i viljan' i sådana fall. Man borde på detta sätt 'söka stäffa det ofog, som fackföreningar och strejkledare bedrifva', samt skydda 'välsinnade' arbetare mot 'obehöriga sidoinflytelser'.

Mot detta utlåtande var reservation anmäld af herrar Husberg, Fröberg och Trygger, hvarjämte herr Olsson från Växjö anmält frånvaro. Den 25 februari 1899 förekom ärendet i kamrarna. I Första Kammaren utvecklade herr Trygger, understödd af herr Leman, att denna skärpning vore *obehöftig, obillig* och *farlig* för vårt samhälle. De betonade det juridiskt ohållbara i lagändringen och varnade för, att under intryck af en viss, om än aldrig så berättigad, stämning skriva lag. Däremot förordades den nya lagen varmt, såsom högst nödig och behöfzig för svensk mans frihet, af herrar Carl Pettersson, Dickson, Unger och Wieselgren samt godkändes utan votering.

I Andra Kammaren fördes en längre debatt i ämnet, hvarur må anföras följande:

Herr *Husberg* framhöll det inkonsekventa i den nya lagen. 'Om en person försöker tvinga en annan att begå mord, men denne står emot och icke går in därpå, blir försökaren icke med straff belagd. Men om en person försöker tvinga en annan till arbetsinställelse, blir försöket såsom sådant belagdt med straff'. Lagen innebär »en principiell och genomgående brytning med de grunder, på hvilka vår lagstiftning hittills varit byggd i fråga om försöksbrott'. Vidare skulle lagen 'i sin tillämpning medföra ganska mycken osäkerhet och oklarhet'; det blir svårt att säga, 'hvar gränsen ligger mellan tvingande hot och ett mer eller mindre ag-

gressivt försök att inverka på någons öfvertygelse'. Förslaget 'går vida utöfver hvad från motionärens egen synpunkt bort kunna anses tillräckligt'.

Herr *Staaß* utvecklade den ofantliga betydelsen af arbetarnes sammanlutning och kritiserade, att lagutskottet tagit 'en något för utpräglad ståndpunkt på arbetsgifvarnes sida i fråga om sin syn på fackföreningsväsendet'. Han fortsatte: 'Jag har svårt att förstå att den lagstiftning, som här sättes i fråga, kan med rätta kallas för annat än en verklig klasslagstiftning, en fullkomlig undantagslagstiftning. — Orättvisa beskattningslagar, som träffa en viss klass, äro utan tvifvel farliga, äro utan tvifvel orätta. Men det är värre, ifall man utaf strafflagen, som skulle vara ett värn omkring samhället i det hela mot dess farliga individer, bygger palissader mellan den ena klassen och den andra, *kring* den klass, som har makt och som har egendom, *mot* den klass, som saknar makt och saknar egendom».

Herr *Lindhagen* gaf uttryck åt sin tro, 'att det är arbetareorganisationen, som med tiden skall göra arbetarne fria, och jag tror, att just den skall taga bort allt det ofog, som den fria konkurrensen — hvilken lagutskottet kallar den lugna ekonomiska utvecklingen — ohejdadt ställer till'.

'Hvad den juridiska sidan angår', fortsatte talaren, 'måste jag med herr Husberg till alla delar instämma däri, att den föreslagna bestämmelsen skulle blifva en undantagslag i ett enskildt fall af den mest uppseendeväckande art. Den strider så fullkomligt mot alla straffregler och särskildt mot den rättsuppfattning, som vi i vårt land sedan gammalt haft, att jag verkligen häpnar, huru man kan vilja införa ett sådant legaliseradt godtycke i stället för den lagbundna frihet, som varit vår lagstiftnings främsta princip. Jag kan knappt tänka mig annan förnuftig grund för ett sådant stadgande, än att man anser, att vi böra träna oss för en eventuell inkorporering under den ryske tsarens ordhålliga styrelsesätt. Jag får verkligen säga, att tiden är så allvarlig för de små folken, att de böra tänka på viktigare saker än att syssla med småfnaskiga försök att med strafflagsbestämmelser lösa den sociala frågan. Mera än något annat är det viktigt, att de små staterna skaffa ett verkligt fädernesland för sina medborgare, att de på alla sätt vid fäderneslandet binda äfven alla dessa arbetare, hvilkas blod är godt nog att rinna, då det gäller.'

Herr *Elowson* såg i förslaget ett försök »att upphäfvä en grundsats, som vunnit häfd i den svenska kriminallagen och som har sitt stöd i den moderna rättsläran, nämligen att vid straffmätning bör bestämdt skiljas mellan försök till brott och fullbordadt brott. Herr *J. Olsson* i Stock-

holm framhöll olikheten, hvari man ställer arbetare och arbetsgifvare, ty 'man har *icke* föreslagit något straff för arbetsgifvare, som försöka tvinga någon till deltagande i arbete'. Utan detta uppnås icke likhet inför lagen. Herr *Henricson* saknade i förslaget det »underlag af rättvisa och humana principer, hvarpå lagstiftningen borde vara byggd».

Utom af de redan nämnda yrkades afslag i anföranden af herrar *Holmgren* i Varnhem och *Eriksson* i Elgered, hvarjämte följande medlemmar af kammaren genom instämmande eller reservationer tillkännagåfvo sin ställning på afslagssidan: herrar Höjer, Wavrinsky, Branting, Nyström, Aulin, Zetterstrand, Zotterman, Gethe, Thylander, K. G. Karlsson, Eriksson i Bäck, Andersson i Uppsala, Hammarström, Broström, D. Persson i Tällberg, Norman, Hansson i Solberga, Olsson i Mårdäng, Ericsson i Vallsta, Johnsson i Bollnäs, Waldenström, Centerwall, Thor, Styrlander, Ericsson i Qväcklingen, Bromée och Norberg.

För motionen uppträdde först motionären, som medgaf det teoretiska berättigandet i vissa invändningar, men 'från rent praktisk synpunkt' ansåg fackföreningsrörelsen stå 'under en mycket osund, för att icke säga samhällsvådlig ledning', hvilken kräfde särskilda åtgärder. Genom denna lagändring skulle man 'just vinna det åsyftade målet, träffa egentligen dessa herrar agitatorer och uppviglare, som ställa till oreda mellan arbetsgifvare och arbetare'. Han sade sig ha framlagt förslaget »i främsta rummet till *arbetarnes* bästa» samt slöt med att »gifva till känna, att mitt lagförslag är visst icke formuleradt af mig själf, utan har blifvit underkastadt pröfning af jurister, som sannolikt besitta lika stor juridisk kunskap och som jag vet stå lika högt på ämbetsmannabanan som lagutskottets vice ordförande' (dåvarande landshöfding Husberg).

Herr *Svensson* i Karlskrona såg i den nya lagen 'ett effektivt skydd för arbetets frihet', så att icke längre 'dessa strejkledare och deras lejda bulvaner hindra en ärlig arbetare från att gå till sitt arbete'. Lagen vore otillräcklig; en för våld tilltalad strejkare i Malmö hade blott kunnat dömas till 2 månaders fängelse.

Herr *Redelius* ville likaledes skydda arbetarne, 'och om det också blefve till gagn för samhället, så skulle det ju icke vara olämpligt. Men om det blefve till gagn för strejkledarne och deras bulvaner, det lämnar jag därhän. Om det skulle bli till skada för dem, så må det så ske, ty sådana personer äro för samhället att likställa med skadedjur. Jag tror, att vi böra skydda våra arbetare emot sådana och bereda arbetarne förmånen att fritt och i stillhet få förvärfva sitt eget bröd.'

Hr *Beëthius* sökte utveckla, att rätten att icke arbeta kräfde som fyllnad rätten att arbeta, eljest lämnade man frihetens princip. En lagstiftning till skydd för denna frihet är ett skydd för arbetarörelsen. Talaren fann sig dock 'icke i det hela tilltalad' af nu föreliggande formulering.

Med 108 röster mot 93 biföll äfven Andra Kammaren lagutskottets hemställan.

Riksdagens skrifvelse om den för dess del beslutade lagändringen kom därpå i vederbörlig ordning till högsta domstolen. Allmänna meningen lugnade sig dock så tämligen angående den som rent omöjlig ansedda lagen, när det blef bekant, att högsta domstolen *enhälligt afstyrkte* sanktion på densamma. Andra Kammarens under en tillfällig stämning fattade beslut (närmast föranledt, efter hvad det vill synas, af några händelser vid Svedalastrejkens början) skulle sålunda komma att få lämna rum för en nyktrare besinning. Högsta domstolens anmärkningar mot formuleringen, där ytterligare utvecklades de juridiska invändningar, som framförts af herrar Husberg, Trygger m. fl., kunde väl så mycket mindre ignoreras, som, efter hvad det uppgafs, det icke i mannaminne förekommit, att Kungl. Maj:t i en rent juridisk formfråga behandlat högsta domstolen som luft.

Men denna undantagslag mot arbetarklassens sammanhållningssträfvän blef äfven i sin egen tillkomst ett undantag från god laga ordning. Dåvarande justitieministern *Annerstedt* advocerade med några lugnande anmärkningar till statsrådsprotokollet mot de svåra invändningar högsta domstolen gjort. Om ovissheten beträffande försök till tvång genom 'hot' förmenade han sålunda, att man nog vid lagtillämpningen skulle kunna utröna, 'huruvida allvar och brottslig afsikt varit förbundna med hotet'. Det lika straffet vid blott försök och vid fullbordadt brott, hvilket högsta domstolen anmärkt som orimligt, sökte han försvara med hänvisning till de låga straffgrader, som kunde ådömas, 'ända ned till 5 kronors böter'. Behovet af lagen stödde han för sin del i främsta rummet på det synnerligen straffvärda i att söka hindra någon att utföra ett arbete, som vore 'nödvändigt' för vinnande af hans och hans familjs uppehälle. Och mot högsta domstolens hufvudskäl, att det vore orimligt att upptaga till straffbarhet försök till tvång genom hot eller våld *endast* i här afhandladt syfte, svarade han med en flagrant misstolkning; han ordade om brottsliga syftens vanlighet, där högsta domstolen erinrat om andra sådanas farlighet.

På detta slags skäl mot ett enhälligt högsta domstols-utdömande af lagens form, som blott burits upp af ett knappt stämmingsflertal i en Andra

Kammare, hvilken redan gått att inför valmännen svara för sitt fögderi, fann likafullt Kungl. Maj:t den 10 juli 1899 rikets sannskyldiga nytta bäst främjas af bifall till herr Annerstedts sanktionsyrkande. Så blef den efter motionären af folkmun döpta så kallade *Åkarpslagen* gällande lag i Sveriges land.

Denna sanktionering blef följande riksdag helt naturligt föremål för en efterräkning, ehuru denna, som förhållandena lågo, måste stanna vid protester till Andra Kammarens protokoll. Det var vid den så kallade décharge-debatten den 2 maj 1900. Herrar *Branting* och *Staaß* förde vid detta tillfälle folkprotestens talan. Den förre stämplade lagen som »klassupp-hetsningslag», en kränkning af den regeringen åliggande ovälden de olika samhällsklasserna emellan. Man hade skyndat att pressa igenom hvad man hade i sin sin hand, ty ett sådant »missfoster till lagförslag» skulle den nyvalda Andra Kammaren aldrig ha godkänt. Det hela hade för öfrigt tycke af en politisk bytesaffär med Första Kammaren, två parter, som göra upp på tredje mans bekostnad: 'i norska frågan kunna vi icke gå eder till mötes, men här ha vi i stället denna strejklag mot arbetarne'. Herr *Staaß* karakteriserade justitieministerns polemik mot högsta domstolen som tillkommen 'pro forma'. Regeringen har 'på ett otillbörligt sätt i politiskt syfte velat smeka en härskande klass' fördomar och lägga hyende under ett härskande partis intressen'. Kungl. Maj:ts rådgifvare ha här »icke iakttagit rikets sannskyldiga nytta».

Åtskilliga instämmanden följde dessa tal, men något yrkande kunde ju då icke ens framställas.

Historien om tillkomsten af denna så kallade *Åkarpslag*, som här ofvan relaterats, är i sig själf af den art, att motiveringen för vårt yrkande kan utfalla kort. Ty af densamma framgår med all önskvärd klarhet, att denna lagändring från början burit det förhatliga märket af en *undantagslag*, riktad enbart mot de samhällsklasser, hvilka af orättfärdiga rösträttsbestäm-melser hållas utestängda från sitt tillbörliga inflytande på lagstiftningen.

För att icke riskera denna undantagslag i en samvetsgrannare förnyad pröfning, tvekade man icke att låta en sådan eljest genomgående grundsats i vår strafflag falla, som att försök till brott och fullbordadt brott icke böra af lagen straffas lika. Man lät icke heller hejda sig af den juridiska orimligheten, att försök till tvång i svårt brottsliga syften fortfarande skulle förbli straff-fria, medan ett enda särskildt syfte, som för en in-flytelserik klass kändes obehagligt, rycktes in under strafflagen.

Men för oss äro dessa formellt-juridiska brister, så ytterst betecknande de än må vara för hela lagändringens art och karaktär, dock icke de främst afgörande skälen, hvarför vi yrka på återgång. Det djupast upprörande, det som framför allt stämplar denna lagändring som klasslagstiftning är, att den vänder sin udd ytterst mot själfva *syftet* att vidmakthålla solidaritet bland arbetare inbördes.

För en grupp arbetare, som söker gentemot kapitalets öfvermäktiga tryck försvara eller förbättra sin knappa bärning, är sammanhållning alldeles själfallet det enda medlet att vid konflikttillfällen göra sina önsningar gällande. Öfverlöpare, som bryta sammanhållningen och falla sina klassbröder i ryggen, bli helt naturligt vid ett sådant socialt krigstillfälle betraktade med mycket bittra känslor. Det förtjänar för öfrigt anmärkas, att i den mån organisationstanken och det gemensamma uppträdandet vinna terräng äfven bland arbetsgifvarne, framträda också bland dem precis samma slags känslor gentemot sådana dåliga kolleger, som vid ett afgörande tillfälle gå sin egen väg, och man söker bland annat genom ytterst kraftigt verkande vitesbestämmelser skydda sig mot mindre pålitliga kamrater.

Där fackföreningsrörelsen hunnit längre, höjt och fostrat arbetarskarorna, tar visserligen som regel denna ovilja mot strejkbrytare icke vidare de brutala former, som den första instinkten anvisar. Arbetarne lära sig, att de kunna vinna sitt syfte att hålla dylika elementer borta utan tillgripande af våldsamma medel, hvilka blott kompromettera deras sak och hela deras klass. Men lika visst som våld och farligt hot måste anses som förkastliga medel i dylika konflikter, lika visst är det, ehuru icke försvarligt, dock *förklarligt*, att sådant emellanåt i upphetsning kan förekomma.

Hur ställer sig nu vår svenska lag inför dessa förhållanden? Jo så, att uppsätlig misshandel, där ringare eller ingen skada följt, försonas i vanliga fall med böter, i svårare fall med fängelse i högst 6 månader. Detta gäller äfven när våldet skett fullständigt meningslöst, kanske som uttryck af ett upphetsadt nidingsinne.

Men har samma slags misshandel, som eljest försonas med t. ex. 50 kronors böter, icke alls varit uttryck för nidingsinne, utan skett i missriktadt nit om kamraters sammanhållning, då faller arbetaren numera under Åkarpslagen, då kan han prisa sig lycklig, om det stannar vid några månaders fängelse eller straffarbete, och han *kan* straffbeläggas upp till 2 års straffarbete!

Intet under då, att, vi våga säga, *hela* den själfständiga svenska arbetarklassen känner tillvaron af denna lag af 10 juli 1899 som en permanent utmaning, en fortgående kränkning af den likhet inför lagen, som skulle vara en af det moderna samhällets hörnstenar. Och det nit, hvarmed åklagarmakten flerstädes sökt under konflikttider göra hvarje kontrovers mellan strejkande och arbetande till ett s. k. Åkarpsmål, har ytterligare bidragit att befästa lagens dåliga anseende. Ty väl att märka, det är icke det, som väcker protest, att öfvervåld straffas, äfven då det begås af en strejkande mot en, som brutit solidariteten, utan den *undantagshårdhet*, hvarmed just dessa misshandels- och hotmål af lagen bedömas, den *partiskhet* man finner i lagens uppträdande som enkom skyddsmur för strejk-brytande, dessa »välsinnade» arbetare, som 1899 års lagutskott — sannerligen tydligt nog — betecknade dem.

Att det syfte, som föresväfvat motionären och 1899 års lagutskott, att träffa 'strejkledare' och 'agitatorer' icke i aflägsnaste mån uppnåtts genom denna lagändring, det borde till och med de mest fanatiska motståndare till arbetarnes organisation numera fått klart för sig. Lagen drabbar hårdt och på måfå ute i själfva massan, den inbjuder genom sin obestämdhet direkt till missbruk, med ett ord: långt ifrån att, som man kanske trodde, skydda samhällsfreden, utgör den tvärtom en ständig fara för densamma, helt enkelt därför att den hvilar på ett ohöjdt klassintresses, icke på den opartiska rättvisans grund.

Denna motion blef vid behandlingen i lagutskottet afstyrkt. Dock hade fem af Andra Kammarens ledamöter reserverat sig mot utskottets beslut och ansett, att motionen bort af utskottet tillstyrkas.

Motionen afslogs i båda kamrarna, i den Första utan diskussion och i den Andra efter en längre debatt med 116 röster mot 102, som voro för bifall till motionen.

Sedan år 1904 har emellertid erfarenheten ytterligare visat såväl behovet som lämpligheten af en ändring i nu gällande bestämmelser. Flera exempel skulle härpå kunna anföras, men vi inskränka oss till att citera ett af herrar A. Åkerman och Gustaf Olin, i promemoria till civildepartementet år 1907, afgifvet yttrande i denna sak af följande lydelse: 'Hvilken mening man än omfattar i denna fråga, torde emellertid de mot 1899 års lagändring gjorda anmärkningar gifva anledning till allvarligt begrundande.

Ser man frågan mot bakgrunden af den moderna industrialismen, med

särskildt aktgifvande på den inom de organiserade arbetarnas led starkt uppdrifna solidaritetskänslan, torde väl ock det spørsmålet kunna uppställas, huruvida verkligen 1899 års lagstiftare visat full förståelse för denna känsla. Det torde vidare böra betänkas, att om man vill genom lagstiftning söka trygga den sociala freden, kan det icke vara likgiltigt, om den uppfattningen vinner insteg, att arbetsgifvare och arbetstagare icke äro likställda inför lagen.'

Då, som förut nämnts, en stark minoritet i Andra Kammaren ansåg nödigt och lämpligt att aflägsna denna undantagslag, och då Riksdagen sedan 1904 i betydlig mån förändrats till sin sammansättning genom företagna nya val, anse vi oss ånyo böra framlägga ändringsförslaget till Riksdagens pröfning.

Vi hemställa därför, att Riksdagen måtte för sin del besluta, att 22 och 24 §§ i 15 kap. strafflagen skola åter erhålla samma lydelse, som de hade före sanktionerandet af den nya lydelsen den 10 juli 1899.»

Det har tämligen allmänt erkänts, att den af de ifrågavarande motionärerna åsyftade ändring i 22 och 24 §§ af 15 kap. strafflagen, hvilken genom lag den 10 juli 1899 genomfördes, icke uppfyller de anspråk, som från formellt juridisk synpunkt ansetts kunna ställas på densamma. I trots af de hysta farhågorna i detta och andra afseenden, hvilka redan vid lagens stiftande med skärpa framhöllos, ansågs dock behofvet af ett sådant straffrättsligt skydd, hvarom här är fråga, vara af den tvingande natur, att de anförda betänkligheterna måste fara. Den erfarenhet, som numera vunnits af lagens praktiska tillämpning, torde emellertid icke med fog kunna påstås hafva i allmänhet besannat de hysta farhågorna. Denna erfarenhet synes nämligen icke visa, att det här mött större svårigheter än i andra fall vid lagtillämpningen kunna förefinnas att af omständigheterna vid en handlings begående med erforderlig säkerhet sluta till förefintligheten af en sådan rättsstridig afsikt, som i lagrummet förutsättes. Under lagen har, såvidt utskottet kunnat finna, icke heller hänförts andra åtgöranden än sådana, som inneburit verklig fara för det viktiga samhällsintresse, uppehållandet af rätten för den som vill verkställa arbete att utföra sådant, som man genom den antagna straffbestämmelsen velat skydda. Men om sålunda erfarenheten angående lagens tillämpning enligt utskottets mening icke gifvit vid handen, att den drabbat obehörigt eller orättvist för denskull bör bringas ur giltighet, torde erfarenheten beträffande

*Utskottets
yttrande.*

behovet af sådant straffskydd som det här förevarande ännu mindre gifva anledning till lagens upphäfvande. I detta afseende synes utskottet vittnesbörden alltfortfarande vara af den beskaffenhet, att det skydd, lagen lämnar, icke utan fara kan eller bör af samhället undvaras.

På grund af hvad utskottet sålunda anfört, får utskottet hemställa,

att ifrågavarande motion icke måtte till någon Riksdagens åtgärd föranleda.

Stockholm den 15 maj 1908.

På lagutskottets vägnar:

ERNST TRYGGER.

Reservationer:

af herr *Zetterstrand*, med hvilken herrar *Ersson* och *Nordin* instämt:

»Då lagändringen år 1899 inom Riksdagen beslöts, röstade jag mot densamma under intrycket af att förslaget ej hunnit underkastas den omsorgsfulla pröfning, som frågans vikt kräfde, samt att åtskilliga fullt befogade anmärkningar kunde riktas mot detsamma, hvilket ock sedermera vid ärendets behandling inom högsta domstolen visade sig vara fallet. Hvad som särskildt för mig verkade motbjudande var, att lagens affattning i en utslutande mot arbetareorganisationer och ej samtidigt mot arbetsgifvarnes sammanslutningar riktad form gaf densamma skenet af en klasslagstiftning, samt att det i lagrummet stadgade straff var alltför högt. Redan däri-genom att straffmaximum satts så högt som till straffarbete i två år, samt att därvid ej ens angifvits, att någon del af straffskalan afsetts för sådana fall, där synnerligen försvårade omständigheter föreläge, har straffmedium kommit att blifva högre, än hvad jag ansett skäligt. Då därtill kommer,

att i lagtexten användts uttrycket »straffes högst med straffarbete i två år» har en viss benägenhet yppats för den tolkning, att, där förmildrande omständigheter ej föreligga, straffarbete, låt vara af minsta varaktighet, företrädesvis bör användas såsom den normala straffsatsen. Under sådana förhållanden finner jag det ur rättvisans synpunkt med nödvändighet påkalladt, att stadgandena uti ifrågavarande lagrum underkastas en opartisk och sakkunnig granskning och omarbetning, samt kan förthy ej biträda utskottets yrkande om afslag å motionen.

Å andra sidan kan jag ej heller biträda motionärernas framställning, att ifrågavarande paragrafer skola erhålla samma lydelse som före 1899 års lagändring. Sorgligt nog har nämligen under de år, som sedan dess förflutit, erfarenheten visat, att i otaliga fall förföljelser och trakasserier af allehanda slag förekommit ej allenast mot sådana medlemmar af fackförbunden, hvilka brutit öfverenskommelse om strejk, utan äfven mot sådana utom dessa organisationer stående arbetare, hvilka ej velat delta i arbetsnedläggelse. Mot dylika kränkningar af den enskildes handlingsfrihet måste samhället reagera. Nu inser jag fullväl, att bland de medel, som i sådant fall böra användas, är stadgandet af straffbestämmelser det måhända minst tilltalande, samt att särskildt undanröjande af anledningar till missförstånd äfvensom ett bearbetande af den allmänna opinionen i rätt riktning ur alla synpunkter är att föredraga. Pressen skulle i detta fall ha en stor och hög uppgift att fylla. Men medan en del af pressen under sin verksamhet i sådan riktning alltför ofta gör sig skyldig till öfverdrifter och ser frågan för mycket ur ensidiga arbetsgifvaresynpunkter, finnas åtskilliga andra pressorgan, som i fanatisk ifver vilja underordna all individuell frihet under organisationernas kraf, ja, rent af mana till öfverträdelse af ifrågavarande lagbestämmelser. Så länge ett bearbetande af opinionen i sistnämnda riktning pågår, kan staten ej underlåta att till den medborgerliga frihetens skydd vidmakthålla vissa straffbestämmelser af ifrågavarande art.

Med anledning af hvad jag sålunda anført, finner jag motionen ej böra bifallas, men väl föranleda en framställning till Kungl. Maj:t om utredning i ämnet i afsikt att få lagstadgandena i fråga underkastade en omsorgsfull omarbetning för undanröjande af de missförhållanden, som med afseende å desamma dels vid lagens antagande framhållits och dels under dess tillämpning yppats. Och då för närvarande en kommitté är af regeringen tillsatt med uppgift att undersöka möjligheten af en lagstiftning angående arbetsaftal äfvensom taga i öfvervägande öfriga i samband där-

med stående frågor, torde det måhända finnas lämpligt att åt denna kommitté jämväl uppdraga att taga nu föreliggrande fråga under öfvervägande.

På grund häraf får jag hemställa,

att Riksdagen i anledning af förevarande motion måtte i skrifvelse till Kungl. Maj:t hemställa, det täcktes Kungl. Maj:t taga under öfvervägande de jämkningar uti ifrågavarande lagrum, som kunna finnas påkallade, samt för Riksdagen framlägga det förslag, hvartill utredningen kan föranleda.»

af herrar *Lindhagen*, *Pettersson* i Södertälje, *Jansson* i Edsbäcken och *Persson* i Malmö, hvilka ansett, att utskottet bort hemställa om bifall till motionen.

Herrar *Widén* och *Åkerlund* hafva begärt få här antecknadt, att de icke deltagit i detta ärendes behandling inom utskottet.